

и ахат, елмазени гривни.

Едри нубийци с викове си пробиваха път за носилките, които носеха на раменете си. Зад прозирните завеси се мяркаха начервени и набелени жени в светли туники, някои вървяха пеш, гъвкави и стройни. След тях дълго оставаше опияняваща диря от скъпо халдейско благоухание. Често лукавоблестящи погледи се спираха любопитни върху хубавия, непознат юноша и Иваница свеждаше смутен глава надолу. Зад стъклата на базилите искриха несметни съкровища. Пищно облечени конници се връщаха от всекидневната си разходка към Златната порта. Внезапно огромната навалица почна да тича към Августейона. Василевът след малко щял да тръгне от Свещения дворец за Влахерна. Всеки искаше да види великолепното шествие.

Иваница вървеше изтръпан, изгубен. Чарът на Визанс проникваше в кръвта му като гибелна, измамна отрова. Напразно душата му се противеше в смъртни тръпки. Великият град бавно и неусетно го покоряваше.

Императорската трапеза бе сложена в порфирния триклиний на Влахерна.

Една широка врата от кристал отъждяше до терасата, от която мраморни стъпала и площадки слизаха към морето. Висящи златни лампи заливаха със трептяща светлина огромни ^{мн}стенписи и мозайки ^{ата}от проконески мрамор, която покриваше пода, изтръгваха многоцветни искри от скъпоценните цаши, отражаваха се в бледото сребро на съдовете, в копринените дрехи на пируващите, в розовия и ^езелен мрамор на архитравите. Зад една алена сребровезана завеса се ронеха страстни, лениви звуци. Сладката ^{мн}мелан на флейтите се преплиташе с ясният призив на тронетите, с тихия припев на хора.

Седнал межд ^ру Теофил и ^астатора Адриан, не много далеч от